

Sygn. akt II Ca 305/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 kwietnia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach Wydział II Cywilny Odwoławczy

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Elżbieta Ciesielska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w dniu 28 kwietnia 2015 roku w Kielcach

sprawy z powództwa Miasta S. W. - Zarządu (...) w W.

przeciwko J. D. (1)

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Kielcach z dnia 12 grudnia 2014 roku, sygn. akt VIII C 1291/14 upr.

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądza od J. D. (1) na rzecz Miasta S. W. - Zarządu (...) w W. kwotę 227 (dwieście dwadzieścia siedem) złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 26 lipca 2013 roku do dnia zapłaty oraz zasądza od J. D. (1) na rzecz Miasta S. W. - Zarządu (...) w W. kwotę 90 (dziewięćdziesiąt) złotych tytułem kosztów procesu;

II. zasądza od J. D. (1) na rzecz Miasta S. W. - Zarządu (...) w W. kwotę 90 (dziewięćdziesiąt) złotych tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

II Ca 305/15

UZASADNIENIE

Apelacja powoda w ocenie Sądu Okręgowego jest zasadna i jako taka podlegała uwzględnieniu.

Za uzasadnione Sąd Okręgowy uznał zarzuty podniesione w apelacji tj. wadliwą ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w przedmiotowej sprawie, w konsekwencji także naruszenie przepisu art. 774 k.c. w zw. z przepisami prawa miejscowego określającymi rodzaje i ceny biletów oraz granic stref biletowych, opublikowanego w Dzienniku Urzędowym Województwa (...), a w szczególności z Uchwałą nr (...)Rady Miasta(...)W.z dnia 23 lutego 2012r.zmieniającą uchwałę w sprawie opłat za usługi przewozowe środkami lokalnego transportu zbiorowego w m. st. W., zmiany uchwały w sprawie ustalenia ulg za usługi przewozowe środkami lokalnego transportu zbiorowego w m. st. W.oraz zmiany uchwały w sprawie regulaminu przewozu osób i bagażu środkami lokalnego transportu zbiorowego w m. st. W.oraz niektóre inne uchwały (Dz. Urz. Woj. M.. z 2012r.poz. 2808) oraz uchwałą nr (...)Rady (...)W.z dnia 13 stycznia 2011r. w sprawie ustalenia granic strefy biletowej 1. (Dz. Urz. Woj. M.. z 2011 , Nr 13, poz. 477 ze zmianami) poprzez ich niezastosowanie, a w konsekwencji z zarzutem wadliwego rozstrzygnięcia polegającego na oddaleniu powództwa zgłoszonego w przedmiotowej sprawie. W szczególności rozwijając ocenę trafności zarzutu naruszenia przepisu art. 233 k.p.c. wskazać należy, iż Sąd II instancji zgodził się z apelującym, iż wbrew dyrektywie art. 233 k.p.c. Sąd Rejonowy wadliwie ocenił dowód w postaci dokumentu jakim jest wezwanie do zapłaty, stwierdzając,

iż brak podpisu pozwanego na tym wezwaniu, czyni to wezwanie niewiarygodnym , a tym samym nie pozwala na uznanie, że powód uczynił zadość obowiązkowi wynikającemu z art. 6 k.c. i nie udowodnił faktu, z którego wywodzi skutki prawne, tj. faktu przejazdu przez pozwanego środkiem komunikacji miejskiej bez odpowiedniego dokumentu przewozu, w tym wypadku odpowiedniego biletu. Wbrew wywiodom Sądu Rejonowego w ocenie Sądu Okręgowego, jedyną okolicznością podnoszoną przez pozwanego w sprzeciwie od nakazu zapłaty wydanego w dniu 13 maja 2014r. w postępowaniu upominawczym mającego w ocenie skarżącego świadczyć o bezpodstawności żądania, była okoliczność, że zapłacił on za ten przejazd , przy użyciu karty bankomatowej kwotą 4,40zł. J. D. (2)nie uznając powództwa , nie zakwestionował natomiast podróżowania w dniu 11 lipca 2013r. środkiem zbiorowego transportu w W.w strefie 2 i poddania go kontroli w zakresie posiadanego dokumentu przewozu przez upoważnione do tego osoby. Nie zakwestionował wreszcie faktu wystawienia wezwania do zapłaty, zgłaszając jedyni zastrzeżenia do zachowania kontrolerów w trakcie tej czynności. W tej zatem sytuacji w świetl art. 229 w zw. z art. 230 k.p.c. fakt wystawienia wezwania do zapłaty i stwierdzone w nim okoliczności nie wymagały dowodu. W świetle przywołanych przepisów na odmienną ocenę tego dowodu nie pozwalał zdaniem Sądu Okręgowego fakt odmowy podpisania wezwania do zapłaty przez J. D. (2), któremu to brakowi Sąd Rejonowy przypisał decydujące znaczenie przy ocenie tego dowodu. Reasumując powyższe wywody, w ocenie Sądu II instancji , wbrew stwierdzeniu Sądu Rejonowego, w świetle stanowiska pozwanego zaprezentowanego w uzasadnieniu sprzeciwu(k. 19-20) powód wykazał , iż w dniu 11 lipca 2013r. J. D. (2)korzystał z przewozu środkiem komunikacji miejskiej w 2 strefie, w której odpłatność za przejazd wynosi 7 złotych zgodnie z regulacją zawartą w uchwale nr (...)JW.z dnia 23 lutego 2012r.zmieniającej uchwałę w sprawie opłat za usługi przewozowe środkami lokalnego transportu zbiorowego w m. st. W., zmiany uchwały w sprawie ustalenia ulg za usługi przewozowe środkami lokalnego transportu zbiorowego w m. st. W.oraz zmiany uchwały w sprawie regulaminu przewozu osób i bagażu środkami lokalnego transportu zbiorowego w m. st. W.oraz niektóre inne uchwały, a w szczególności z tytułem I częścią IV załącznika Nr 2 do tej uchwały (Dz. Urz. Woj. M.. z 2012r.poz. 2808), nie posiadając odpowiedniego biletu. W świetle wskazanej regulacji prawnej nie mógł bowiem być nim bilet za 4,40 za jaki uiścił opłatę pozwany. W sytuacji zatem , gdy pozwany uregulował jedynie opłatę za przejazd w kwocie 4,40, co wykazał potwierdzeniem tej transakcji dokonanej kartą płatniczą załączonym do sprzeciwu (k. 21) , a nie uiścił opłaty za przejazd w strefie 2 tj. 7 złotych , uprawniony kontroler zgodnie z art. 33a ust. 1 i 3 ustawy z dnia 15 listopada 1984r. prawo przewozowe (tj. Dz. U. z 2000r. Nr 50, poz. 601 ze zm.) uprawniony był do stwierdzenia nie posiadania przez J. D. (2)odpowiedniego biletu przewozowego , a w konsekwencji pobrania właściwej należności za przewóz, która w przedmiotowym wypadku wynosiła 7 złotych, a nie 4,40 i opłaty dodatkowej w kwocie 220zł ustalonej zgodnie § 2 pkt 1 rozporządzenia ministra infrastruktury z dnia 20 stycznia 2005r. w sprawie sposobu ustalania wysokości opłat dodatkowych z tytułu przewozu osób, zabranych ze sobą do przewozu rzeczy i zwierząt oraz wysokości opłaty manipulacyjnej (Dz. U. Nr . 14, poz. 117) stanowiącym , iż odpowiada ona 50-krotności ceny najtańszego biletu jednorazowego normalnego (50 x4,40 = 220) , a w sytuacji , gdy pozwany odmówił zapłaty tych należności, do wystawienia wezwania do ich zapłaty. Z dokonania tych czynności kontrolujący nie był zwolniony , także wówczas , gdy kontrolowany odmówił podpisania wezwania i odebrania jego kopii. Podkreślić w tym miejscu należy, iż badaniem sądu w przedmiotowej sprawie o zapłatę mimo zarzutów podnoszonych w sprzeciwie, nie mogło być objęte zachowanie kontrolerów podczas czynności przeprowadzanej w stosunku do pozwanego w dniu 11 lipca 2013r. pod kątem tego czy nie przekroczyli oni swoich uprawnień podejmując działania opisane w sprzeciwie pozwanego, polegające na upokorzeniu go i popchnięciu w pole kukurydzy. Okoliczności te bowiem nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia zasadności zgłoszonego w tej sprawie roszczenia.

Reasumując powyższe Sąd Okręgowy , w przeciwieństwie do Sądu Rejonowego uznał powództwo znajdujące swoje oparcie w powołanych powyżej przepisach prawa za uzasadnione, co poskutkowało uwzględnieniem apelacji powoda i zmianą zaskarżonego wyroku stosownie do przepisu art. 386 § 1 k.p.c. w sposób wskazany w punkcie I wyroku Sądu Okręgowego z dnia 28 kwietnia 2015r. Konsekwencją zmiany wyroku Sądu Rejonowego co do żądania głównego , była zmiana rozstrzygnięcia o kosztach procesu toczącego się przed Sądem I instancji i zasądzenie na podstawie art. 98 § 1 i3 k.p.c. od pozwanego przegrywającego proces kosztów procesu na rzecz powoda, na które złożyły się opłata od pozwu w kwocie 30zł uiszczona przez powoda oraz koszty zastępstwa procesowego, z którego korzystał powód, którego wysokość została ustalona stosownie do § 6 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września

2002r w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tj. Dz. U. z 2013r. poz. 490) na kwotę 60 złotych.

Orzeczenie o kosztach postępowania apelacyjnego oparte zostało na podstawie art.98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 §1 k.p.c. w zw. z art.392 §1 k.p.c. Na koszty zasądzone na rzecz powoda wygrywającego postępowanie apelacyjne złożyło się wynagrodzenie należne pełnomocnikowi, z którego pomocy prawnej korzystał powód , ustalone na kwotę 60zł stosownie do §6 pkt. 1, oraz opłata sądowa w kwocie 30 zł. uiszczona przez stronę powodową od apelacji.

/SSO. E. Ciesielska/